

ALINA-MARIA DUȚĂ

ÎNSTRĂINARE
ROMAN

EDITURA AMBRA

2021

ÎNSTRĂINARE

Copyright © 2017-2021 Alina-Maria Duță

Toate drepturile de reproducere, integral sau parțial, prin orice mijloace, inclusiv stocarea neautorizată în sisteme de căutare sunt rezervate. Reproducerea se poate face doar cu acordul scris al autorului, cu excepția unor scurte pasaje care pot constitui obiectul recenziilor și prezentărilor.

Web: www.alinamariaduta.ro

Facebook: www.facebook.com/alinamariaduta

Twitter: [@AlinaMariaDuta](https://twitter.com/AlinaMariaDuta) ([Twitter.com/AlinaMariaDuta](https://twitter.com/AlinaMariaDuta))

Editor: Mugur Cornilă

Redactor: Iana Stancu

Tehnoredactor: Marian Truță

Ilustrația: Dreamstime

Coperta: Mihai Moldoveanu

Colecția Romanul de dragoste

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

DUȚĂ, ALINA-MARIA

Înstrăinare : roman / Alina-Maria Duță. - Vadu Pașii : Editura Ambra, 2021

ISBN 978-606-95091-0-4

821.135.1

Servicii editoriale: Editura Virtuală

www.edituravirtuala.ro

E-mail: office@editura-virtuala.ro

1

Locul îi dădea un sentiment straniu. Judecând după grandimea clădirilor care înconjurau piațeta, se afla într-un oraș foarte vechi. Pășea cu grijă pe macadamul alunecos, spălat de ploaia care tocmai se oprise, admirând fațadele baroce și în același timp căutând ceva, fără să-și amintească prea bine ce anume. În lumina potolită a toamnei, de o parte și de cealaltă a străduțelor înguste, arșarii ardeau în roșu și aur, dându-i o ciudată senzație de familiar, de déjà-vu. Grupul gălăgios, apărut brusc de pe o alee laterală, a făcut-o să se simtă incomfortabil, ca și cum ar fi urmat să se întâmple ceva, dar cei patru au trecut mai departe, privind-o în treacăt, dispărând apoi din vedere. Respirând ușurată, Nora și-a reluat hoinăreala, până când brațele care au cuprins-o pe neașteptate, într-o strânsoare fermă, i-au smuls un țipăt ascuțit. Smucindu-se din îmbrățișare, s-a răsucit ca să vadă cine e. Necunoscutul purta un hanorac pentru jogging, a cărui glugă trasă peste ochi îi ascundea aproape complet chipul.

– Lasă-mă-n pace! a strigat. Dacă nu pleci, am să chem poliția, *polizei*, a întărit, ca să fie sigură că s-a făcut înțeleasă.

Bărbatul n-a luat-o însă la fugă, așa cum sperase ea, ci și-a dat jos gluga și a zâmbit cerându-și scuze:

– *Entschuldigung, liebe Frau*¹, n-am rezistat tentației.

Înfuriată, Nora l-a repezit din nou, arătându-i în același timp o patrulă de poliție care se oprise puțin mai încolo. Omul s-a scuzat încă o dată, apoi a traversat strada, oprindu-se în dreptul unei construcții moderne, un cub strălucitor din oțel și sticlă, ridicat între două clădiri clasice. Un tânăr, care părea să fie asistentul necunoscutului, ieșise pe ușile fumurii, așteptându-l, întinzându-i un telefon mobil și un costum impecabil, abia scos de la curățătorie. Intrigată, Nora s-a luat după el, uimită de propria-i îndrăzneală.

– Pari un om respectabil! i-a zis bărbatului în hanorac. Și cu toate astea îmbrățișezi necunoscute pe stradă, a adăugat, pregătindu-se să repete în germană.

Spre marea ei surprindere, străinul i-a răspuns curgător, aproape fără accent, scuzându-se pentru a treia oară pentru incident, cerându-i permisiunea să o însoțească câțiva pași, pentru a-i spune o poveste. Cei doi polițiști pe care îi zărise mai devreme se opriseră în scuarul din apropiere, lucru care i-a dat încredere, determinând-o să accepte propunerea necunoscutului, și astfel bărbatul și-a început istorisirea.

Cu ani în urmă, pe când nu era decât un student sărac, o doamnă trecută de prima tinerețe îl angajase pentru o sumă modestă, care-i permitea să-și plătească o parte din cheltuielile zilnice. Tot ceea ce trebuia să facă era să o însoțească atunci când pleca la plimbare. Nu ieșea decât pe înserat, și atunci doar pe străduțe pustii. Silueta ei elegantă, ascunsă de obicei sub o haină lungă, era învăluită în mister. Se stabilise în orașul lui natal, în casa aceea pe care numai o persoană înstărită și-ar fi putut-o permite și ale cărei ferestre dinspre stradă rămâneau mereu oblonite. De fiecare dată când o acompania în plimbările ei nocturne, imediat ce în apropiere se auzeau pașii vreunui trecător, pe față i se așternea o expresie de teamă profundă ca și cum...

1) Iertare, scumpă doamnă!

Cuvintele necunoscutului se pierdură, acoperite de zgomotul infernal al ploii care bătea în rafale în storurile de aluminiu. Nora s-a dezmeticit cu greu, înțelegând în cele din urmă că se afla acasă. Adormise spre dimineață, iar ceasul de pe noptieră arăta acum o oră prea înaintată ca să mai poată ajunge la timp la birou. Cu mici deosebiri, visase din nou aceeași poveste oarecum lipsită de logică, probabil pentru că mintea ei se refugiase în istoria aceea, ca să uite ziua de ieri. Făcuse odată greșeala să-i povestească lui Robert despre visele ei, dar el folosise iarăși una dintre expresiile favorite, determinând-o să nu mai deschidă vreodată acest subiect de față cu el.

– Dragă, eu sunt un om al cifrelor. Doar nu te-aștepți să mă intereseze fantasmagoriile astea.

S-a spălat pe față cu apă rece, evitând să se uite în oglindă, zăbovind ca într-o mângâiere deasupra pleoapelor umflate, apoi s-a tamponat ușor cu prosopul. În cele din urmă, a îndrăznit să se privească, examinându-și cu atenție fața cât un pumn și vânătaia care se întindea de la colțul ochiului până spre tâmplă. Reușise, de data asta, să se ferească mai bine din calea palmei lui Robert, sprijinindu-se de măsuța din hol. Chiar și așa, nu putea să treacă pe la firmă. Cu ploaia de-afară, ar fi ieșit cu atât mai mult în evidență dacă ar fi purtat ochelari. Ultima dată când se întâmplase, cu vreo jumătate de an în urmă, se făcuse că uită să-și dea jos ochelarii de soare.

S-a machiat cu grijă, acoperind cum putuse mai bine pata vineție care-i marca pielea, privindu-și imaginea reflectată cu un amestec de furie și dezgust. Robert o lovise scurt, cu putere și fără avertisment, încât abia reușise să se apere. Încercase mai târziu să-și ceară iertare, însă ea părăsise camera fără un cuvânt. Dăduse drumul apei și se ghemuise în cadă întorcându-se cu spatele la oglindă, pentru că știa deja ce va zări dincolo de ea: o față tânără cu ochi bătrâni. Se simțea atât de ostenită, de murdărită!

Intenționase să-l părăsească încă de la primul episod, dar vechea ei teamă de singurătate îi secase în întregime curajul. În schimb, îl făcea să plătească în mod constant, pentru că, în fond, nu avea cum să-l ierte. Se întreba uneori dacă nu cumva se răzbuna inclusiv pentru vechea ei suferință, pe care și-o provocase singură atunci când îl alungase pe Ștefan din viața ei, lucru care n-avea nimic în comun cu căsnicia ei ratată. Mai mult, atunci când știa că a băut mai multe pahare, îl provoca, de parcă ar fi încercat să stârnească un episod mai grav, care să-i dea tăria să plece. Încă de la începutul relației lor, când nimic nu prevestea ceea ce avea să urmeze, bărbatul ei se arătase posesiv, inițial gelozia lui a flatat-o, luând-o ca pe o dovadă incontestabilă de iubire, apoi a devenit o povară. Mai târziu au început scenele, nu foarte dese, e adevărat, însă suficient cât să distrugă ceea ce era între ei. Așa că îl provoca. Câteodată, când se întorceau de la desfășuratele mese și petreceri ale colegilor lui Robert, își alegea ca subiect câte un cunoscut comun, pe care în realitate nici măcar nu-l putea suferi și începea să-l ridice în slăvi, urmărind cum i se crispează trăsăturile. Pe urmă, în timp ce-și scotea cu încetineală rochia de seară, îl ademenea până în pragul dormitorului, dar numai ca să-l respingă cu dispreț. Robert îi intuise intențiile, mulțumindu-se în momentele respective să distrugă câte un obiect care știa că-i este drag Norei. Îl izbea cu sete de perete, apoi pleca, pentru ca să revină cu o aură de pocăit, după câteva ore sau a doua zi. Se instalase între ei, de-a lungul anilor, o luptă continuă și surdă, din care niciunul nu ieșea învingător. Iubirea dispăruse, fiind cel mult înlocuită cu mila. Uneori îi părea rău pentru el, atunci când venea cu un zâmbet împăciuitor, cerându-și iertare, dar urmele violențelor lui sfârșeau prin a-i trezi același dezgust, nu numai față de el, ci și față de propria-i neputință.

Cu toată întârzierea, era totuși mai bine să treacă pe la birou, să-și ia măcar ceva de lucru acasă, pretextând că nu putea rămâne din cauza unei gripe rebele. N-ar fi fost nimic ieșit din comun să-și ia proiectul acasă pentru o zi sau două, mai ales că deținea o parte din agenția de publicitate. Ce-i drept, o cotă neînsemnată, având în vedere că investise idei, nu bani, dar acest lucru îi oferea puțină independență.

S-a îmbrăcat în grabă, urcând fără tragere de inimă în mașină. Norii coborâseră atât de mult, încât se sprijineau pe vârfurile teilor, iar ploaia reîncepu cu violență. Înainte de a demara, din geantă s-a auzit sunetul telefonului. A scotocit repede după el și, în cele din urmă, l-a găsit, îndreptându-l apoi spre lumină. N-a privit decât o secundă numele care apăruse pe ecran, apoi a azvârlit mobilul înapoi în poșetă, pentru că nimic din ceea ce i-ar fi spus Robert în momentul acela n-ar fi alungat oboseala care se instalase înlăuntrul ei.

Semafoarele din Piața Romană nu funcționau, așa că a petrecut minute în șir stând pe loc, privind indiferentă la îngrămădeala de autobuze și mașini care se blocaseră claxonând în intersecție, semănând cu o grămadă de fiare încâlcite într-o sculptură cinetică nereușită. O fată și un băiat zgribuleau fără umbrelă sub portalul Academiei de Studii Economice, în fața aceleiași clădiri în care intrase cândva bunicul ei, ca student.

„Întotdeauna să ai o pălărie bărbătească în cuier“, o sfătuisese bătrânul cu mult timp în urmă. „Viața e grea pentru o femeie singură.“

– Așa să fie, bunule? s-a întrebat cu voce tare. Cu ce preț?

Ajunsa în dreptul clădirii în care își aveau birourile, Nora și-a verificat încă o dată machiajul în oglinjoara parasolarului. Din fericire, colegii ei plecaseră cu treburi și probabil aveau să rămână să ia prânzul undeva, prin apropiere, așa că singura care

a întâmpinat-o a fost Anca, asistenta ei, pe jumătate ascunsă după un maldăr de dosare. Cu nasul în batistă, Nora s-a grăbit către biroul ei de la capătul holului:

– Nu stau, îmi iau de lucru și plec acasă, cred că mă încearcă o gripă, i-a zis ea în chip de salut. Le spui tu, te rog, și celorlalți?

– Sigur, sigur, s-a precipitat fata, îndreptându-și cu un gest automat bretonul tăiat deasupra sprâncenelor. Dacă e ceva...

– ... vorbim la telefon, a adăugat Nora, deja în drum spre ieșire.

– Să te faci bine! a mai auzit-o pe Anca, în timp ce se închi-deau ușile liftului.

Cu fațada ei albă, casa se profila luminos pe cerul încă înnegurat de furtună. Un fulger răzleț spintecă norii, replicându-se înzecit în ferestre, urmat de bubuitul furios al tunetului.

Ajunsa acasă, Nora a renunțat să parcheze mașina în garaj, apoi, după ce-a descuiat cu un gest automat poarta și ușa de la intrare, a urcat direct la etaj, în camera pe care Robert o proiectase special pentru ea. În timp ce își scotea fulgarinul cu un aer absent, a oftat, amintindu-și cât fusese de entuziasmată atunci când Robert îi arătase planurile casei:

– Și camera asta de la etaj?

– Asta va fi camera scriitorului casei, zâmbise el cu subînțeles.

Fusese unul dintre momentele în care aproape că-i iertase felul de-a fi, mai abrupt, și firea explozivă care începuse să iasă la suprafață. Aproape că se împăcase cu hotărârea de a rămâne.

Un alt tunet bubui în geamuri, făcându-le să vibreze sonor și Nora a tresărit, apoi și-a dat seama că plânge. De multă vreme camera aceasta, cu geamurile ei largi, nu-i mai spunea nimic. Nu mai intra în această încăpere decât ca să definitiveze proiectele la care lucra acasă. Darul de-a scrie îi fusese luat de atâta timp încât devenise o amintire, la fel ca și singurul ei roman, publicat

cu ani în urmă. Agenția de publicitate era un fel de colac de salvare, reclamele la detergenți și produse de asigurare fiind, pe cât de profitabile financiar, pe atât de anoste ca alternativă.

– Ar trebui să te reapuci de scris, îi spusese într-o zi Bianca.

– Cuvintele înmuiate în amărăciune nu folosesc nimănui, replicase ea.

Pendula de la parter bătu de câteva ori, reamintindu-i că Ileana trebuia să sosească dintr-un moment într-altul din celălalt capăt al orașului, pentru curățenie și ca să o ajute cu gătitul, așa cum făcea o dată la două zile. Nora s-a ridicat de pe marginea fotoliului, coborând în bucătărie, unde înșirase ingredientele pentru prânz pe masa masivă din lemn.

– Of, ce ploaie nesuferită, doamna Nora! a exclamat zece minute mai târziu menajera, mânuindu-și umbrela cu băgare de seamă, ca să nu ude oglinda de cristal de la intrare.

– Îmi făceam un ceai. Ți torn și ție unul?

– Da, mulțumesc, ar fi grozav înainte să mă apuc de..., a spus, apoi s-a oprit, privind mai atent spre stăpâna casei. Da' lăsați, că-mi torn eu ceaiul și pe urmă îmi văd de treabă, a continuat femeia.

Cu obrazii arzându-i, Nora a urcat scările, de data asta fără să se oprească la etaj, unde se înșirau dormitoarele și camerele lor de lucru, ci direct în mansardă, unde a deschis ușa grea de stejar, intrând în încăperea mare, care se întindea deasupra întregii case. Spațiul era gol, cu excepția câtorva scaune și a unui scrin vechi, a cărui tăblie fusese roasă de generații întregi de carii. S-a oprit preț de o clipă, ascultând ploaia care părea că nu se mai sfârșește, apoi cu mișcări lente, ca într-un ritual, s-a ghemuit și a deschis ultimul sertar din partea de jos. A ridicat scândura veche care acoperea fundul sertarului, descoperind o mică ascunzătoare din care a scos un pachet. I-a desfăcut panglica, al cărei albastru se fanase de multă vreme și a luat la întâmplare un plic pe care ștampila cu data poștei abia se mai putea distinge.

iulie 198., București

Draga mea,

Sunt așa de fericit! Vin de la facultate, tocmai s-au afișat rezultatele... îmbulzeală mare... N-am s-o lungesc și am să-ți spun că am intrat!

Bucuria mea este însă umbrită, Nora, pentru că tu nu ești aici, cu mine. Mi-e dor să te strâng în brațe, dar mă gândesc că nu mai e mult și ne vom revedea. Minte și inima mea sunt la tine și îmi vine să-ți rostesc mereu numele: Nora, Nora, Nora. Băieții râd de mine, spun că n-am scăpare...

– În așteptarea clipei, șopti Nora, cu ochii pierduți pe fereastra mansardei

*Al tău,
Ștefan.*

Cuvintele lui Ștefan, cu stângăcia lor aproape ridicolă, o făceau să se întrebe dacă iubirea lui fusese adevărată sau însemnase numai o adorație adolescentină, care n-ar fi rezistat în viața reală. După atâția ani în care jucase jocul acesta, firul subțire pe care învățase să facă echilibristică stătea gata să se rupă, dându-i iminența unei căderi de la mare înălțime. Nu era decât un exercițiu crud de imaginație, pe care încerca, fără succes, să-l înceteze, pentru că oricum nu putea repara greșeala, dar în același timp nu avusese niciodată puterea de a distruge scrisorile, singura dovadă că fusese iubită cândva în felul acela.

– Doamna Nora, sunteți sus? Doamna Nora?

Fără să răspundă, a așezat scrisoarea în locul ei secret, apoi

s-a rezemat de unul dintre scaune, ascultând. Din bucătărie se auzea acum numai clinchetul veselei, semn că Ileana se apucase de gătit.

Inițial, respinsese ideea unei menajere. N-o deranja absolut deloc să-și îngrijească propria casă, chiar îi dădea un sentiment de bine să lase în urmă strălucitoare toate acele suprafețe pe care le alesese cu atâta plăcere și a căror îmbinare ingenioasă îmbiau lumina să se plimbe în voie prin încăperi, pe lemn, metal și sticlă sau prin băile de o simplitate costisitoare. Pe urmă, mai erau și episoadele lui Robert, cum le denumea ea, într-o încercare disperată de-a minimaliza sentimentul de degradare ce o copleșea după fiecare incident. Prezența unei străine care ar fi observat și poate ar fi comentat în vreun fel, ar fi făcut-o să se simtă și mai umilită. Apoi, odată cu trecerea timpului, se pomenise înconjurată de obiecte care nu-i mai aduceau nicio bucurie. Casa începuse să-i pară uneori prea mare, în timp ce alteori o simțea ca pe o capcană tot mai strâmtă, din care trebuia să evadeze. Acela a fost momentul în care a început să petreacă tot mai multă vreme la birou și să se implice din ce în ce mai mult în proiectele de publicitate. Cum stătea acasă tot mai puțin, acceptase ideea unui ajutor în gospodărie.

La început, vila i-a părut Ilenei prea simplă pentru o casă de domni, dar cu timpul a înțeles că lucrurile pe care le vedea acolo valorau probabil mai mult decât obiectele înzorzonate și sclipitoare, așezate de-a valma, din casele noilor îmbogățiți pe la care ajunsese să lucreze. Învățase repede să curețe și să lustruiască suprafețele simple și drepte, luxoase la atingere și la privit. Nora îi plăcuse încă de când îi deschisese poarta prima dată. Nu știa ce anume îi trezise spiritul matern, pusese acest lucru pe seama aspectului ei delicat. Pe Robert, în schimb, nu-l agreea deloc. Felul în care o privea și tonul autoritar până la

impolitețe îi săriseră în ochi de la bun început, așa că se ferea cât mai mult din calea lui, atunci când era acasă. Cunoștea acea aparentă seninătate de sub care putea izbucni în orice moment furia, iscată din nimic, pentru că trăise pe propria piele astfel de lucruri. De câte ori nu se lăsase păcălită la început, după ce abia îl născuse pe Mihai, de zâmbetul fostului ei bărbat, care o chema lângă el sub pretextul că are ceva să-i spună, doar ca să-i ardă câte o palmă. Învățase să nu se mai apropie de el, mai ales când îi zărea zâmbetul prefăcut întinzându-i-se pe față. Ar fi plecat încă de atunci, dar nu avea unde. Părinții îi spusese clar că n-are ce căuta înapoi acasă, drept care, atunci când auzise de posibilitatea de a munci în străinătate, își făcuse pașaport și plecase fără să mai stea pe gânduri, luându-și și copilul cu ea.

Până în dimineața aceasta, n-ar fi bănuțit că avea ceva în comun cu această femeie rafinată, cu aspect de fetiță. Umbrele vineții care se întindeau sub ochiul ei drept o făcură să-și amintească de bătăile îndurate în mod regulat de la defunctul ei soț. Ceva din expresia Norei a îndemnat-o totuși să tacă, să nu o sfătuiască să plece cât mai avea timp, pentru că o astfel de boală nu avea leac.

2

Dimineața a început cu rutina ei zilnică, iar plecarea lui Robert la conferință o bucurase, ca de fiecare dată când el călătorea în interes de serviciu, sau cel puțin așa pretindea. De multă vreme, absențele lui, justificate sau nu, îi aduceau mai degrabă un sentiment de siguranță și de eliberare, așa că abia dacă îi auzea explicațiile. În momentele acelea nu se gândea decât la felul în care avea să-și planifice zilele calme care urmau, fără teama unui nou scandal care ar fi putut izbucni din nimic, succedat de regretele zgomotoase ale soțului ei, asemănătoare unor văicăreli și de declarațiile lui patetice de dragoste. Trecuseră numai câteva zile de la ultima lui criză de furie și Robert încercase să o îmbuneze, căutând ca de obicei să-i cumpere iertarea, de astă dată cu inelul pe care-l admirase pe când căutau împreună un cadou pentru un prieten de-al lui. Îl găsisse pe pernă, frumos ambalat, alături de un bilețel sentimental care a făcut-o din nou să se întrebe dacă soțul ei mai era în toate mințile sau suferea doar de o formă irecuperabilă de cinism.

Ziua s-a scurs pe nesimțite. Ispită de soarele care se strecura în încăpere, a plecat mai devreme de la birou, renunțând la gândul inițial, de a merge la cumpărături și mulțumindu-se să hoinărească pe străduțele care au scos-o în cele din urmă pe bulevard. Era

o după-amiază grăbită, specifică începutului de an școlar, când străzile și marile bulevarde încep deja să se aglomereze odată cu reîntoarcerea din vacanță. Lumina se schimbase, avea o moliciune care îndulcea fațadele vechi ale clădirilor, redându-le, până la apus, strălucirea de odinioară iar blândețea după-amiezilor și umbrele violacee ale înserărilor aparțineau aceluși anotimp de vară indiană care se așterne peste București, pe la mijlocul lui septembrie. Un grup de adolescenți, ale căror voci răsunau distinct în vacarmul străzii, a însoțit-o pentru o vreme, până să o depășească. Unul dintre băieți, un brunet atrăgător, le acaparase întreaga atenție, perfect conștient de efectul pe care îl avea asupra celor din jur. Povestea cu afectare o pățanie recentă, pigmentând-o cu o mulțime de descrieri fruste care erau sorbite cu nesăț mai cu seamă de una dintre fete, probabil actuala iubită a povestitorului. Istorisirea atinsese punctul culminant, judecând după explozia de râsete și de exclamații, care izbucniseră zgomotos făcându-l pe bătrânul care ieșea din scara unuia dintre imobile să privească alarmat către un terier roșcat, care se oprise, derutat. Cu aceeași îngrijorare pe chip, omul s-a grăbit să-și ia cățelul în brațe, potrivit-i hăinuța roșie, ocrotindu-și singurul prieten care-i mai rămăsese.

Grădina Verona era aceeași oază dintotdeauna. Deși aproape toate mesele erau ocupate, vocile se uneau într-o rumoare confortabilă, lipsită de stridență. Ca de fiecare dată, s-a ridicat pe vârfuri ca să nu se afunde în pietriș, dorindu-și să fi purtat ceva mai puțin pretențios, pentru că scrâșnetul prundișului sub tălpi o desfăta, dându-i sentimentul că intră în parcul unui conac. Inițial, grădina ei de acasă fusese amenajată cu alei cu pietriș, pe care îl înlocuiseră ulterior cu dale albe de piatră, la insistențele lui Robert. Cedase, renunțând la neînsemnata ei plăcere, mai ales că erau la început, când abia construiseră casa. Cum interiorul era decorat în cea mai mare parte după gusturile ei, i se păruse corect să-i lase și lui câte o opțiune.

S-a așezat la o masă pe jumătate umbrită și a comandat o limonadă. După ce încetase să scrie, îi era imposibil uneori să intre în vreo librărie, să vadă mulțimea de titluri noi, pentru că atunci dorul de a crea devenea devastator, amintindu-i mereu de lumea interioară pe care o pierduse. Nefericirea o țintuia în viața aceea amorfă, ca într-o melasă din care nu avea scăpare. Din ziua în care încetase să scrie, începuse să se îndepărteze cu repeziciune de persoana solară care fusese până atunci. Se închidea în sine cu o încăpățănare de neclintit, iar tristețea care pusese stăpânire pe ea nu-i conferea acel nimb creator, care descătușează spiritul. Mii de opere au fost concepute sub imperiul disperării, al bolii, al mizeriei. Cele mai sfredelitoare cuvinte, citite pe urmă cu aviditate de generații întregi, s-au născut din durere, nu din fericire. Seninătatea nu impresionează pe nimeni dacă nu e însoțită de dramă, viața este pusă în valoare numai atunci când este înconjurată de suflul morții. Dar nu, nefericirea ei nu era creatoare. Era doar o indiferență letală.

De obicei, venea la Verona pentru un moment de liniște. Înconjurată de străini, pentru că rareori i se întâmpla să întâlnească vreo cunoștință, se gândea la Ștefan. După câte o criză de furie de-a lui Robert, se refugia a doua zi la o masă mai retrasă, unde își lăsa imaginația să construiască un alt scenariu al existenței sale, în care viața lua o altă turnură, iar Ștefan era al ei. Uneori, nici măcar nu-l vedea în fața ochilor, doar îl simțea, ca pe o prezență familiară, care întruchipa tot ceea ce Robert nu avea să fie vreodată. Un fel de ideal care avea chipul fostului ei iubit, pentru că în realitate nu avusese curajul să-l mai caute, după felul în care îl părăsise, nici măcar pentru a-i cere iertare.

Un zgomot puternic de veselă spartă a făcut-o să revină din gândurile în care alunecase. Fata care-i adusese mai devreme comanda se oprise în dreptul ei și spunea ceva:

– ... s-a spart ceva la bar... scuze! Vă mai aduc încă o limonadă sau o cafea?

– Ăă... Da... o cafea, mulțumesc.

Soarele începuse să coboare, alungind umbrele și incendiind ferestrele clădirilor din jur. Nu se grăbea să ajungă acasă, pentru că o înarmase pe Ileana cu un rând de chei de rezervă, lăsându-i casa pe mână. Uitase s-o roage să-i pregătească cina, însă aproape întotdeauna femeia îi lăsa în cuptor ceva de mâncare, din proprie inițiativă. Îi plăcuse de la început spiritul ei matern și-l înfruntase nu o dată pe Robert, luându-i apărarea.

„Nu-i mai lăsa cheile pe mână! Într-o zi are să plece taman cu bijuteriile tale“, obișnuia el să comenteze. „Să te văd atunci!“

„Ileana nu-i așa. E un om cinstit... nu toată lumea fură, Robi“, se răstise la el de câteva ori.

„Ăștia sunt toți la fel, ascultă-mă pe mine...“

Nora privea cu amărăciune expresia de suficiență care-i însoțea impertinențele, întrebându-se unde dispăruse tânăra manierată pe care îl cunoscuse cu ani în urmă, când începuseră să iasă împreună. Apoi încetase să-și formuleze asemenea întrebări inutile, mulțumindu-se să-i întoarcă spatele. Nu mai era demult o naivă, dar Ileana îi câștigase încetul cu încetul încrederea, mai ales după ce-i ascultase într-o zi povestea.

Venise în București de undeva, dintr-un sat de lângă Suceava, mânăta de sărăcie și de nevoia de a-și crește băiatul. Încercase să muncească în străinătate, dar după câțiva ani a revenit în țară, atunci când chiria și cheltuielile cu școala celui mic, a lui Mihai, o copleșiseră. S-a întors mai întâi în satul natal, dar n-a fost chip să trăiască acolo. Își găsisse căsuța într-o stare deplorabilă, iar tatăl băiatului își încesase ultimii ani în băutură, fiind cel mai des găsit la bodega prăpădită din sat, privind viața prin fundul sticlei, până în ziua în care a dispărut fără urmă. Poliția l-a găsit la scurtă vreme, zăcând cu fața în jos într-un șanț din satul vecin,

înjunghiat, cel mai probabil în timpul unei bătăi la beție. Ileana plânsese în fața gropii, mai mult din cauza vaietelor ascuțite ale femeilor din sat, care dăduseră, ca de fiecare dată, un concert în toată regula la cimitir, bocind și smulgându-și conștiincios părul din cap după cum cerea datina, fără deosebire dacă decedatul fusese un membru de soi al comunității sau un nemernic ca bărbatul Ilenei. În sinea ei, răsuflase ușurată, își luase băiatul și câteva lucruri mai bune din casă, încuiase poarta și plecase.

Capitala a întâmpinat-o cu indiferență și o oarecare ostilitate, dar s-a obișnuit repede cu aglomerația, cu lipsa de politețe a străinilor. Învățase să nu-l mai ia în seamă nici pe administratorul blocului unde locuia, care, de cum se ivea ocazia, aducea vorba ca din întâmplare despre „ăia veniți din provincie care stricau societatea capitalei”, uitând cu desăvârșire de faptul că se născuse și trăise o bună bucată de vreme într-o casă pierdută prin Bărăgan, în curtea căreia n-aveau nici măcar privată.

Ca să facă față cheltuielilor, era nevoită să împartă cu o rudă îndepărtată chiria unui apartament mic, cățarat la ultimul etaj al unui bloc din Rahova. Verile erau chiar mai greu de suportat decât iernile, când acoperișul se încălzea și încăperile deveneau un cuptor urât mirositor, oricât de mult le-ar fi îngrijit. Cu toate acestea, s-a bucurat că avea un acoperiș deasupra capului și își amenajase cum reușise mai bine partea ei de apartament, așezând pe balconul minuscul câteva ghivece cu petunii. Cel mai important era că găsisse o școală bună pentru Mihai, chiar dacă schimba două autobuze în fiecare dimineață ca să ajungă la ore. „... vecinii din dreapta sunt profesori, ei mi-au recomandat școala pentru ăl mic”, obișnuia să i se destăinuie Norei, umflându-și pieptul cu mândrie, ca înnobilită brusc de o astfel de vecinătate.

Bărbatul ei nu-l lovise niciodată pe Mihai, dar cu toate acestea băiețelul îl privea cu ură și cu teamă încă de foarte mic, iar

diminețile Ileana îi găsea adesea așternutul ud. După moartea lui, copilul se mai liniștise, dormea mai bine nopțile. Se adaptase mai repede vieții din capitală, făcându-și câțiva prieteni printre colegii de clasă, lucru care îi aducea o mare bucurie Ilenei.

Fata i-a servit cafeaua, așezând laptele fierbinte alături, apoi a plecat să ia o altă comandă. Nora a gustat puțin, apoi a împins ceașca deoparte. În după-amiaza aceea Ștefan nu mai stăruia ca de obicei în gândurile ei, pentru că scrisoarea venită de la o adresă din Viena, pe care o purta cu sine de câteva zile fără să o deschidă, îi monopoliza toată atenția. Inițial, crezuse că e o greșeală și o înapoiase distrată poștașului, dar acesta îi arătase numele și adresa scrise corect pe plic. A mai sorbit un strop din limonada rămasă în pahar, apoi a scos plicul din geantă. Numele trecut la expeditor îi era complet necunoscut, iar antetul nu-i spunea nimic. Nu-și putea lămuri cu exactitate ce anume o reținuse atâtea zile să-l deschidă și oricât părea de absurd, probabil că era vaga asemănare cu visul care revenise de câteva zile, cel în care se plimba printr-un oraș vechi, în care se vorbea germana. Rupse marginea plicului și despături hârtia. Sub același antet, aparținând biroului de avocatură Lukas Eigner, scrisoarea începea formal „*Sehr geehrte Frau...*”, „Stimată doamnă...” și o ruga pe doamna Nora Ungurean, născută Vlad, să ia cât mai curând posibil legătura cu expeditorul sunând la dintre telefoanele trecute sub antet, pentru clarificarea unei probleme legale. Scrisoarea nu mai dădea alte detalii, degeaba a întors-o, contrariată, pe toate fețele, în speranța că va găsi ceva edificator. Cum nu aveau niciun client austriac în portofoliu, problema nu putea fi decât de natură personală, fie era o greșeală, așa cum gândise prima oară.

Menționarea numelui ei de față o nedumerea cel mai tare, iar singura care ar fi putut-o eventual lămuri era mama ei, pe care o auzise odată spunând că bunica ei își pierduse urma după

război undeva, în Viena. Numele acesteia fusese mereu pomenit cu fereală în familie, așa că Nora a respins ideea din start, mai ales că între ea și maică-sa se instalase o atmosferă glacială cu ani în urmă. Pe tatăl ei abia și-l amintea, pentru că era foarte mică atunci când le părăsise. Mama ei, Emilia, se recăsătorise, dar nu tatăl vitreg fusese cel care o făcuse să se îndepărteze, pentru că Dinu era mai degrabă un ipocrit inofensiv, pe care nu-l interesase niciodată prea mult fiica din prima căsătorie a soției sale. Bunicul Norei nu păruse deloc încântat de alegerea Emiliei. „Un pictor cu capul în nori“, cum obișnuia el să spună, nu fusese pe placul bătrânului, care avea un cult pentru cifre, probabil pentru că era ultimul dintr-un neam de oameni de afaceri și producători de vin. Foarte tânăr pe atunci, apucase doar să vadă cum le este confiscată averea și viile smulse din pământ.

„Ura i-a făcut și mai proști“, spunea. „Nu numai că au luat ce nu era al lor, dar nici n-au păstrat viile, soiurile îngrijite și îmbunătățite de bunicu’. Le-au smuls și-n locul lor ce-au plantat? Iarbă și buruieni... “

Bătrânul nu se vindecase niciodată de nostalgia vieții înaintașilor lui, pe care o pomenea adesea și rămăsese un admirator al minților dedicate cifrelor.

Pe Nora n-o deranja prea tare Dinu, cu atât mai mult cu cât soțul mamei sale avea măcar meritul de-a nu fi încercat să intervină în viața ei. Se stabilise între ei un fel de pact de neagresiune, iar atunci când Nora îi anunțase că are intenția să se transfere la București, în ultimii doi ani de facultate, se arătase îndatoritor să o ajute la mutat.

Ruptura se produsese cu ceva ani în urmă, după ce Robert o agresase a doua oară. După prima lui criză, îi povestise maică-sii întreaga scenă.

– Doar n-o să-ți părăsești casa pentru atâta lucru, a sunat imperturbabilă vocea din receptor. Sunteți împreună de atâția

ani, ce-o să zică lumea? Lasă, că te iubește. Și-apoi ai să vezi că au să sară zece să-ți ia locul... că doar nu întinerești...

Apoi, după câteva luni, istoria se repetase. Căutase din nou sprijin, dar răspunsul mamei sale fusese același și începând din acea zi, încetase să o mai sune. Se vedeau doar rareori, de sărbători și atunci numai pentru scurtă vreme. „Ginerele meu, bancherul”, o auzise spunându-i emoționată unei oarecare, „și-a făcut timp să vină cu fiică-mea de sărbători.”

Vântul s-a pornit pe neașteptate, aproape smulgându-i scrisoarea din mână. Se făcuse rece, așa că Nora și-a plătit consumația și s-a îndreptat către intrarea în librărie, răzgândindu-se în ultimul moment. Nu era o zi potrivită ca să vadă atâtea titluri noi, aparținând altora. S-a urcat în mașina parcată nu departe, dar chiar înainte de-a porni motorul, s-a răzgândit din nou. A intrat librărie, ieșind după o jumătate de oră cu o sacoșă plină cu cărți, triumfătoare și dornică să evadeze în seara aceea într-un colț al casei, departe de viața ei reală, departe de Robert. Iar în ceea ce privea scrisoarea, la urma urmei aceasta venise pe numele ei, așa că trebuia să afle de una singură despre ce era vorba.